

TERCER SENSE ASCENSOR

LARA A. SERODIO

TERCER SENSE ASCENSOR

LARA A. SERODIO

Fanbooks

© del text, Lara A. Serodio, 2016

© de la traducció: David Fontanals i Lara A. Serodio

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u.,
Fanbooks, Avinguda Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

Primera edició: gener del 2017

www.fanbooks.cat

Fotocomposició: Tiffitext, S. L.

ISBN: 978-84-16716-12-8

Dipòsit legal: B. 24.511-2016

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

1

Aquesta nit pot ser LA nit

14.30 h

LA JÚLIA ERA FAN DELS BEATLES gairebé a la força. Potser la paraula «fan» no era l'adequada... Hi havia desenes de grups i solistes que escoltava molt més que als Beatles, però li tenia certa estima, a aquell grup d'avis (sabia que dos d'ells eren morts) pel simple fet de tenir una mare melòmana, beatlemaníaca fins al moll de l'os i culpable que el seu nom portés accent a la «u», com s'escriu en català, amb l'objectiu que es pronunciés a l'anglesa. Res l'horroritzava més que ser en una sala d'espera o en algun lloc on encara no la coneguessin i que la cridessin forçant el so de la «j». Llavors el seu nom passava d'una cançó mítica dels seixanta a un nom massa comú.

En efecte, així havien pronunciat el seu nom el primer dia de pràctiques, feia ja quatre mesos vistos des d'aquell dissabte de maig. Treballant un dissabte! I ella que pensava que els horaris d'oficina respectaven els caps de setmana. La Júlia jugava amb els seus rínxols, coordinant el moviment circular dels dits amb els badalls. Tres

voltes, un badall, un clic al ratolí. Vestida de manera formal, seguint els requisits de l'oficina, però de manera prou moderna perquè ningú oblidés que tenia vint-i-dos anys, la Júlia era incapaç de dissimular les poques ganes que tenia d'estar AQUELL dissabte en concret asseguda davant l'ordinador. Però això és el que passa quan ets la becària: primera d'entrar, última de sortir i amb tots els números per pensar en dies com aquell. La resta de la setmana adorava al cent per cent les seves pràctiques. Havia tingut la increïble sort d'anar a parar a aquell estudi de disseny i que, a més a més, li paguessin. Simplement, ni bé, ni malament. Li pagaven, que ja era moltíssim. Cobrar la seva primera nòmina havia sigut un dels moments més gloriosos de la seva vida adulta i un instant que havia imaginat des de petita. Aleshores, en el seu cap relacionava fer-se gran amb fer la declaració de la renda. Li havia semblat tan complicat, que a la tendra edat d'onze anys plorava per uns malsons on només hi havia muntanyes de papers plenes de números, de manera que no volia fer-se gran. Tot i això, ara, en el seu primer any laboral com a contribuent, tremolava d'excitació davant l'arribada de l'esborrany de la declaració.

Un parell de voltes més als seus rínxols i els ulls van dirigir la mirada al rellotge del fons de la planta àmplia, en aquells moments gairebé desèrtica. L'espai impol·lut, decorat perquè fes patxoca a les fotos però no per ajustar-se a la comoditat dels seus treballadors, l'ocupaven tot de taules pràcticament idèntiques... excepte la de la Júlia, que malgrat que era en una cantonada, es diferenciava a primera vista per estar molt més «carregada» que la

resta. Cada dia, durant setmanes, la Júlia havia anat portant una o dues coses més de les que la gent acostuma a dur a la feina. La seva intenció era que ningú se n'adonés, però en observar-la des de lluny aquell mateix matí, quan havia entrat per la porta amb un altre parell de bosses, va veure clarament que la seva taula desentonava: plena d'objectes que no tenien res a veure amb el disseny, a més de caixes de cartró amuntegades sota l'escriptori i fins i tot una maleta al costat de la calaixera.

Va ser conscient que la cosa se li havia descontrolat el darrer dijous, quan va sentir una conversa sobre el tema entre dues persones de comptabilitat, departament on ja es referien a ella com a la *vagabunder*. «D'acord que paguem malament als becaris, però que la *vagabunder* se'ns mudi a l'oficina...». Vaja! Era evident que no havia pogut dissimular-ho com pretenia. És cert que, en una situació normal, li hauria encantat el malnom de *vagabunder*, però estava tan avergonyida que només volia empassar-se els rínxols i amagar-se sota la taula cada vegada que algú passava pel seu escriptori i escodrinyava les seves pertinences. Havia previst que en aquells moments ja s'hauria instal·lat feliçment al pis de la Sílvia, però la seva mudança imminent i la vida en general s'havien complicat una mica massa... per dir-ho d'alguna manera.

Pensant en la Sílvia i en el seu futur pis, el que tard o d'hora acabaria compartint amb ella, va liquidar els dissenys i els gràfics de la pantalla de l'ordinador, als quals —per ser honestos— no estava fent gaire cas, i va obrir una conversa al xat de Gmail.

Dissabte, 27 de maig 14.32

Júlia Lennon:

Pregunteta ràpida!

Saps com es diu aquella barra metàl·lica on es penja la roba?

No em surt el nom i en vull comprar una per a l'habitació...

A menys q l'Elena ja en tingui una i no se la vulgui endur al cul del món o allà on dimonis es mudi... Si és que es muda algun dia.

Va mirar com el cursor parpellejava i va esperar uns segons més. Comprovant que no rebia resposta, es va disposar a teclejar per cridar l'atenció de la Sílvia. La coneixia de sobres i sabia que a vegades només havia de prémer, i mai millor dit, les tecles adequades.

Dissabte, 27 de maig 14.34

Júlia Lennon:

Intueixo que no estic captant la teva atenció.

AHIR VAIG TENIR SEXE DESENFRENAT!

A veure si així...

Davant de la presència d'un dels seus superiors, la Júlia va tancar la finestra del xat per retornar ràpidament a la feina. Li havien insistit que era d'imperiosa necessitat

que treballés aquella jornada de dissabte en un projecte perquè els calia disposar de tots els efectius disponibles, la becaria *vagabunder* inclosa (no creia que el seu cap utilitzés aquest malnom, però vés a saber). Tanmateix, malgrat la urgència i la serietat de la petició, ella estava allà asseguda fingint que repassava antics projectes. I amb la mà de pasta que s'havien gastat els seus pares en la carrera! No volia ni pensar-hi. Li venien al cap un munt de coses que haurien pogut fer amb tots aquells diners abans d'enviar la seva filla petita a una prestigiosa escola de disseny per tenir-la, cap al final dels quatre anys, remenant arxius i carpetes per 541 euros al mes (nets, que ara ja sabia què significava la paraula). Posats a pensar, se li acudien encara més coses que podria haver fet aquell dissabte al matí. La primera de totes, dormir el mal del cap amb què s'havia despertat per culpa de les cerveses que havia pres amb la seva amiga Lucía la nit abans.

I més important encara! Podria haver dedicat el matí sencer a remenar la seva roba i preparar-se psicològicament, respirant dins d'una bossa de paper (com a les pel·lícules americanes, encara que ella ja n'hauria tingut prou amb una bossa del FNAC), per a la cita d'aquella nit. Veient el caos del seu voltant, preveia que acabaria anant amb texans trencats, si és que en trobava de nets. Embadalida, comptant els minuts que quedaven per fugir d'allà, va trigar a despenjar l'auricular que feia estona que sonava.

—Mentideraaaa! Pels meus collons que has follat...! Impossibile que hakis trencat la teva neovirginitat d'un lustre... —La Júlia es va afanyar a interrompre la Sílvia, a qui no havia tingut temps ni de saludar.

—Dos anys i mig, exagerada...

—...sense que me n'hagi assabentat! Ho dic sobretot per la catifa de pèls que hauries deixat depilant-te, Chewbacca...

—I tu què coi saps dels meus pèls? —va preguntar amb una certa indignació: la Sílvia tenia raó.

—Fa tres dissabtes durant el sopar al pis d'en Gerard i la Lucía, et vaig acompanyar al lavabo per ajudar-te a pixar perquè tu no sabis ni com treure't els pantalons... I no em diguis que allò negre que et cobria les cames eren *leggings*.

Mortificada, la Júlia va intentar no posar-se la mà al front mentre visualitzava l'incident. Vi blanc barat, mai més.

—Calla, va, què vols que hi faci? No tinc temps per a res entre les pràctiques, els treballs finals, la mudança fantasma...

—Juls... T'has depilat per a aquesta nit?

—Sil! —va esbufegar indignada.

—T'has depilat o no?

Davant la insistència de la seva amiga, la Júlia es va apropar l'aparell a la boca i va xiuxiuejar:

—Les aixelles, estàs contenta?

—Això no ho he de dir jo, rata peluda, sinó el manso amb qui tindràs sexe apassionat *tonight*. Quim, es deia? Si al bo d'en Quimet no li importen les teves grenyes salvatges, per què m'haurien d'importar a mi?

—Deixa de parlar del tema com si fos alguna cosa que anés a passar... No m'agrada pensar-hi! —La veu de la Júlia començava a denotar una certa incomoditat.

—Ah! Ara resulta que no hi ha res de res? Perquè mira que no has estat pesadeta aquestes últimes setmanes parlant-me de la supercabellera del xaval... Què passa, és que tres cites ja no és una xifra raonable?

—No és això, Sil...

La Sílvia coneixia fins i tot millor que la Júlia la raó del seu escepticisme i de la por que tenia pel fet que en Quim li estigués agradant tant.

—Juls... has portat el *kit mongil* a l'esquena durant un munt de temps i això no pot seguir així. Et fa vergonya reconèixer que et mors de ganes d'anar al llit amb algú?

—No, no... Si aquesta nit pot ser LA NIT. I no serà gràcies a tu, que quan el Quim em va demanar el número em vas menjar l'olla dient que ho havia fet perquè sí i em vas enfonsar en la misèria.

—Eh, marranota! Jo et vaig dir que era probable, perquè hi ha penya que després passa de tu! Però, i la felicitat que va venir després? Contrastos, dona...

La Sílvia va aturar la seva metralleta un segon, reduint la jocositat del seu to.

—Estàs segura que m'estàs dient la veritat? Estàs... bé? —va preguntar, intentant amagar la preocupació de la seva veu.

—Sí, tia! —La Júlia va escoltar com la Sílvia sospirava a l'altre costat de la línia; balancejant-se sobre el respall de la cadira, va tornar a joguinejar amb els rínxols. Rememorar els moments viscuts amb en Quim les darreres setmanes li donava una cara d'encantada única—. Et vaig explicar que em va dir que totes les noies haurien de ser tan guapes com jo?

—No fotis, estàs a un no res de fer-te una samarreta amb la frase dels collons! Quin entabanador, el molt cabró. És la prèvia perfecta abans de fer un petó a algú per primer cop.

—Primer i únic, vaja... Encara que ja saps que el que més m'agrada d'ell és que ens podem passar el dia xerrant durant hores i hores...

—Ja passa quan saps que acabaràs follant.

Abans que la Júlia tingués temps de dir res, la Sílvia va començar a parlotejar sobre comportaments masculins poc apropiats. No és que la seva experiència fos àmplia, però sí suficient per estar convençuda, tal com li havia fet saber a la Júlia en centenars d'ocasions, que un noi era capaç de dir i fer qualsevol cosa per endur-se al llit del seu pis d'estudiants les noies com la seva amiga.

Sense deixar-la continuar amb aquell monòleg que ja tenia més que après, la Júlia va decidir intervenir. A mesura que l'escoltava, havia començat a sentir un cop repetitiu que l'estava ensordint.

—Podries parlar-me d'una altra cosa per variar, com per exemple què és aquest soroll del dimoni? Què estàs fent ara?

La Sílvia no podia contenir l'emoció. Tenia bons motius! Per culpa dels seus braços curts no aconseguia mantenir l'equilibri per arribar a tot: subjectava el telèfon de miracle mentre agafava els extrems de la bandera que intentava penjar, sense èxit, al balcó. Els cops estrepitosos que la Júlia sentia eren els porticons que espetegaven i impedien a la Sílvia triomfar en la seva comesa. Havia calculat erròniament les dimensions i s'havia endut la

bandera més gran de la botiga, i d'aquí les dificultats que estava tenint perquè tot el veïnat s'assabentés a qui animava en aquella nit històrica.

Als seus vint-i-un anys —tot i que havien nascut el mateix any, la Sílvia era gairebé dotze mesos més jove que la Júlia—, no hi havia dia que no hagués sentit amb passió el seu amor pel Futbol Club Barcelona. Si hagués de culpar-ne algú, no hi ha dubte que seria el seu avi, que quan va néixer l'havia inscrit al registre de socis del club abans que al registre civil. La Sílvia va ser culer abans que «Sílvia», raó de sobres perquè en un dia com aquell estigués eufòrica. Els seus ulls grossos i expressius, que es movien com un gatet davant d'un cabdell de llana, semblaven a punt de sortir de les òrbites a mesura que s'aproximava l'hora del matx.

—Juls! Estàs taaan embadocada en el pronòstic de la teva nit d'amor que has oblidat del tot quin dia és AVUI?

—Ai, no! Si m'has de dir no sé què de futbol et penjo ara mateix. Estàs sonada!

—M'he promès a mi mateixa que si guanyem aquesta lliga dormiré una setmana sencera amb la samarreta de l'Andrés.

—Què dius? Però si aquest mes de maig és l'infern a la terra! Espera, amb la samarreta de l'equip o amb aquella cosa amb la seva cara pixel·lada que et vam regalar fa tres anys? —Amb avidesa, la Júlia va obrir una pestanya de l'explorador i va teclejar «Andrés Iniesta» a Google Imatges.

—Cada píxel és un tret de perfecció, una preciositat..., autèntica harmonia —va sospirar la Sílvia.

Davant de la Júlia van aparèixer diverses imatges del jugador fent esforços i suant al camp. En elles, el seu rostre no amagava les ganyotes del jugador, de la mateixa manera que el de la Júlia era incapaç d'ocultar les celles arrufades.

—Jo no li veig el què... —El seu cap va passar de nou prou a prop per detectar els resultats de la cerca. Així doncs, la Júlia, de manera dissimulada, va tornar a obrir la finestra amb dissenys que tenia a mà en el cas d'emergències com aquella—. El que m'estranya és que estiguis tan flipada per un paio que deu fer metre i mig. Venint de tu, m'esperava més aviat un titular com «Jugador d'elit rebutjat per la seva alçada».

La Sílvia, que per fi havia desistit en l'intent de deixar la seva bandera tan estirada com pogués, es va abraçar estúpidaament als barrots per descansar de l'esforç.

—Escolta, en el cas que fos tan baixet com dius, que no ho és, potser faria una excepció amb ell.

—La teva obsessió pels nois alts en general és per tancar-te... Com si el tema del futbol no fos prou!

Aixecant-se, la Sílvia va obrir les portes del balcó per tornar a entrar a la seva habitació. Potser a la Júlia no li faltava raó si es fixava en tot el que l'envoltava. Les amples parets estaven empaperades amb diferents imatges, però amb un únic denominador comú: a totes elles el FCB era present d'una manera o d'una altra. El que més destacava eren les fotografies que semblaven allunyar-se de les que qualsevol aficionat aconseguiria a la sortida de vestidors. En Pep Guardiola al menjador de casa els seus pares, en Carles Puyol en un dinar fami-

liar... Aparentment, qui no conegués la Sílvia i entrés a la seva habitació s'adonaria ràpidament que o bé no era qui semblava, o bé aconseguia arribar allà on ningú més ho feia.

—Parlant d'alçada i dels teus amors platònics, el germà de la Carlota és baixet també? —La veu de la Júlia va sonar diferent quan va pronunciar el nom de la noia i fins i tot la seva cara va deixar entreveure una ganyota de qui ensuma alguna cosa podrida i no sap d'on ve—. Perquè ella precisament no és que vagi fregant els sostres amb el cap i la veritat és que PAGARIA per veure't sortit amb un nan.

—Juls, estimada, amb el que m'ha costat maquinat tot aquest pla malèfic per quedar amb ell, i ja no diguem per amargar-ho a la Carlota, la mida de l'Adrià no em preocuparia ni que fos com un fesolet. —La Sílvia va seure davant la pantalla de l'ordinador i, amb un somriure, va canviar el mòbil de mà per utilitzar la seva esquerra per accedir al xat que encara tenia actiu amb l'Adrià. Li encantava ser esquerrana, sentia que li donava una qualitat especial i diferent, tot sabent que compartia aquell tret amb el tretze per cent de la població.

Aprofitant la pausa per recollir tots els trastos de damunt la taula, la Júlia va escurar-se el coll, intuïnt el somriure de la seva amiga a l'altra banda.

—Ja, però... Quant fa d'alçada...? —va preguntar amb una certa sorna—. Va, que te'n mors de ganes. Estàs que no cagues amb l'alçada dels collons. Per a tu és requisit indispensable que sigui una torre de Babel. Més fonamentals són les neurones, i no sembla que t'importi

tin gaire. Ara bé, si el paio és tan torracollons com la germana, ni fent tres metres trenta-sis.

—Eh! A mi la Carlota em cau bé. I, escolta, que a mi no m'agraden automàticament perquè facin metre noranta. No vaig pel món amb una cinta mètrica a la butxaca, saps? I el noi, a qui encara no he pogut mesurar en persona, traient el seu punt feble més evident, és adora-ble.

—Tothom és adorable a Facebook.

Aquest punt feble que mencionava la Sílvia havia sortit a la llum feia una setmana durant una conversa amb l'Adrià. Quan en el seu dia havia llegit frases com ara «Serà un partidàs», s'havia emocionat pensant que podria parlar de futbol amb un noi tan apassionat com ella. Dies més tard, quan una nit va llegir en el xat del mòbil «Podem anar junts al camp si vols», fins i tot l'Elena, la seva companya de pis, es va despertar amb l'udol que va deixar anar. Preocupada, la noia va entrar a la seva habitació i se la va trobar picant de peus tota histèrica sobre el matalàs. La Sílvia hauria anat amb ell al camp fent la croqueta. I n'hauria tornat. Fins que havia llegit de quin estadi es tractava: «I tu com vas fins a Cornellà-el Prat?».

L'Adrià era de l'Espanyol. L'únic noi del qual s'havia encapritxat fins a límits gairebé malaltissos era... perico. Només de pensar-ho li agafaven petites taquicàrdies. La seva primera reacció va ser plorar, però després d'aquell instant de pànic en què les llàgrimes gairebé se li havien acumulat a les parpelles, la Sílvia va reflexionar. Era un detall tan important, en realitat? Seria capaç de passar-lo per alt? Això la va dur a la pregunta següent, més defini-

tiva: i si era ell qui no suportava la idea de sortir amb una culer? No estava disposada a esbrinar la resposta.

Sense cap mena de dubte, li agradaven els reptes. No n'havia tingut prou d'encapritxar-se del germà d'una de les seves amigues havent-lo vist només un dia en un bar, assegut tres taules més enllà. No, això era fàcil. El més difícil havia sigut enfrontar-se a la tossuderia de la Carlota a l'hora de parlar del seu germà i, sobretot, a la rotunditat que havia mostrat quan l'Adrià havia sortit en aquella conversa en concret. La Júlia havia volgut animar la Sílvia perquè confessés a la Carlota els seus sentiments; potser li facilitaria la cita. Però quan va comprovar que aquella opció no era viable, i després de veure la Sílvia donant la tabarra durant setmanes amb els cabells castanys del noi, la seva complexió d'esquena ampla i cames llargues i com agafava el got de cervesa entre les mans mentre escoltava els seus amics, la Júlia havia explotat i li havia donat la solució de manera accidental: «Tot el dia plorant perquè no saps com t'hi apropàràs... Ah, calla, que crec que ja ho tinc! FES-TE FACEBOOK!».

Cinc anys de negatives davant dels «Fes-te Facebook» que li arribaven —dia sí, dia també— al matí, a la tarda i a la nit. No només estava en joc parlar amb un noi, sinó la seva paraula i el seu honor. Però, d'altra banda, semblava una opció factible i, si aconseguia fer-ho amb cautela, era la que més opcions tenia per fer-la triomfar. Sí, s'havia fet Facebook per l'Adrià i es va haver de crear un perfil fictici perquè de cap manera la poguessin rastrejar fins a la Carlota. No estava disposada que setmanes de

mil enginyers, trucs i subtiletes caiguessin en sac foradat perquè el noi era de l'equip rival. Sempre podia ser pitjor; podria haver sigut del Reial Madrid.

—Ei, maca —la veu de la Júlia va treure la Sílvia dels seus pensaments—, t'he de penjar. El meu cap està donant voltes com una mosqueta de la fruita a l'estiu. Com que tinc les maletes sota la taula, no l'hi vull posar més fàcil perquè em foti fora. M'expliques més tard totes aquestes coses de futbol tan importants perquè jo faci veure que t'escolto? Això si és que no t'has mort abans de l'emoció...

—I tant... Avui serà un gran dia!

—Escolta, una altra cosa... —va afegir la Júlia amb una mica de por—. No vull fer-me pesada, però, no li pots preguntar a l'Elena quan marxarà del pis, és a dir, de manera més concreta? No és que jo acostumi a exagerar, però comença a ser obvi que m'urgeix una mica ocupar la seva habitació. En fi, truca'm després, reineta!

Sospirant, la Sílvia va donar a entendre a la Júlia la complexitat del tema, resumida en un sol gest abans de penjar. Amb la llum de la pantalla de l'ordinador il·luminant-li la cara, la Sílvia va llegir un cop més les darreres paraules de l'Adrià amb les dades de la seva «no-cita» futbolística d'aquella nit. Ja havia decidit que per a aquell partit en concret no se separaria de les seves Converse foradades. No obstant això, si volia que tot anés com la seda, hauria de fer alguna cosa més per millorar el seu aspecte.

Índex

1. Aquesta nit pot ser LA nit	15
2. L'Elena i els comiats de soltera	29
3. Odio els embussos	39
4. A la botiga del RCD Espanyol	49
5. La casa en obres del pare de la Júlia	61
6. Un tercer sense ascensor	73
7. Leónidas	85
8. Regina	97
9. Olaf	109
10. L'incòmode moment del petó abraçada	119
11. L'amistat noia-noi no existeix	129
12. Els viatges de la maleta de l'Ivan	140
13. Final del partit. <i>The End?</i>	149
14. La festa de l'aniversari de la Lucía	161
15. El noi americà	173
16. El comiat de l'Elena i l'Ivan	181
17. A l'hospital agafats de la mà	190
Viquipèdia	199
18. La sala d'estar amb les parets grogues	200
19. La Júlia arriba a la festa de la Lucía... per fi!	210
20. No crec en el poliamor	222
21. Tot el camp és un clam	228

22. <i>Iniesta de mi vida</i>	238
23. El trauma modern del carregador del mòbil . .	249
24. Atracament a dos quarts d'una	261
25. La Sílvia arriba a la festa de la Lucía... per fi! . .	272
Viquipèdia	284
26. Situacions desesperades demanen mesures desesperades	285
27. La Júlia surt de l'hospital... una altra vegada . . .	297
28. Ell té xicota	311
29. A comissaria	322
30. Tornar a confiar	331
31. Tancada al lavabo	342
32. Caos i destrucció	351
33. El final de festa	359
34. La tornada a casa	370
35. Esmorzar en un tercer sense ascensor	377
36. Agraïments	385